

HORNARUL

Organul de specialitate al Uniunii Regnicolare a Măestrilor Hornari din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș
Az Erdélyi, Bánáti, Körösvölgyi és Máramarosvidéki Kéményseprörmesterek Országos Egyesületének Szaklapja
Fachblatt des Landesvereines der Rauchfangkehrermeister Siebenbürgens, des Banates, der Krischana u. Maramuresch

Redacția - Szerkesztőség - Redaktion: Redactor responsabil — Felelős szerkesztő — Verantwortlicher Redakteur

CLUJ,

Calea Reg. Ferdinand 117.

LADISLAU PAPP

Colaborator — Társszerkesztő — Hilfsredakteur: COLOMAN PLATZ

Editor-Proprietar: Uniunea Regnicolara

Laptulajdonos: Az országos egyesület

Blatt-Eigentümer: Landes-Verein

La începutul anului nou

Foarte mari sunt sarcinile, pe cari ni-le impune viața. - Foarte mari sunt povoarele acestora ce trebuie să se îngrijească de familii și de rudenie, dar cea mai mare este datoria acestora cari au fost așezați de soartă, de încrederea oamenilor, de împrejurări în fruntea unor instituții, în care s'au întrunit sute de oameni suferinzi, avizați unul la ajutorul celuilalt, având încredere numai în firmitatea altora. Cei ce iau parte, formează o familie, își aleg pe un tutor comun, în care au mai multă sau mai puțină nădejde și încredere, căruia se pot adresa pentru sfat și sprijin, și pe care, cu anumite ocazii, îl pot și ocări. Nu înțeleg sub această ocară oareșcare insult. Însă o atacare în frunte nici n'ar cauza o durere atât de mare, ca cuvintele nemulțumite, zbuciumătoare și arțagoase, ca tragerile la răspundere fără oarecare motiv just: „Ce ai făcut, — de ce n'ai procedat față de familia ta astfel, ca să avem deja azi, ce am dorit ieri? Să dai seamă, ce ai făcut, ce ai lucrat în interesul existenței copiilor tăi?” Și tutorul va clătina trist din cap: „Da, ai dreptate. Trage-mă la răspundere. Să nu te intereseze, că tu simți numai durerile tale, dar eu trebuie să port grijă de treisute suflete și de acelaș număr de familii mari.”

Acesta este un lucru foarte dureros după multele griji ale părinților. Nu'l numesc necunoștința, ci nerăbdare, — nu exagerare, ci numai dor de ceva mai bun. Ori ar denega firea omenească, dacă nu ar nizu să se înainteze, să fie și cel bun mai bun, și cel frumos mai frumos. Însă unde suntem încă dela clipa în care putem să zicem, că munca s'a terminat, acum când ne apropiem încă de sfârșitul anului al treilea? E o muncă gigantică de care ne-am apucat, și foarte mari sunt problemele, soluționarea cărora ni-s'a impus. Față de această

însă acest timp de trei ani a fost atât de scurt; copilul care s'a născut la înființarea noastră, începe abia acuma a vorbi, de și acela se dezvoltă aproape de sine. Înființarea unei instituții de interes și scop public, pretinde multă oboseală, o luptă neconținută, desfășurarea multor forțe. La dezvoltarea, la întărirea ei se necesită mai multă vreme și răbdare. Floarea de „azi“ nu poate aduce roadă până „mâine“, trebuind ca fructele să se coacă. Iată că pomul roditor sferă numai alinare momentană celui ce gustă din fructele sale, numai câteva zile ne împărtășește cu darurile sale, și cine va putea prevedea, dacă un vifor, unger nu va nimici întreaga nădejde a anului într'un ceas nenorocit?

Am creat-o Uniune; am îngrijit-o în vremurile când s'a ivit, am apărat-o de ger și vifor. Am îngrijit-o chiar ca pe un copil cu mari aspecte. Însă s'a arătat, că acesta este un copil, educarea căruia recere mulți ani, și care cu cât crește și se dezvoltă mai încet, cu atâta va fi mai puternic. Am văzut instituțiuni născându-se cu mare asalt, cari s'au ivit la moment, însă tot așa au și perit. Acel mic flutur, care se numește „Floarea Tisei“, se naște dimineața, până la amiază îmbătrânește și seara e deja mort. Aceasta nu poate să fie viața unei Uniuni, care trebuie să se nască, fără însă de a muri. Nu poate să se ruineze prin viața trăită prea repede, fiindcă nu s'a înființat numai pentru noi înșine, ci ar trebui să se străcoare blastemurile urmașilor noștri prin mormintele noastre, dacă am avea interes egoist numai pentru ziua de azi, fără însă a le lăsa cecece am dorit pentru noi.

Viața nu are nici un moment, când nu ne gândim și la viitor. Bucata de pâine pe care o mâncăm, apa pe care o bem insetați pelerinând din sat în sat, ca să răcorăm puțin trupul nostru obosit: fac serviciu nu numai momen-

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.

din CLUJ.

Nr. 17/1920

EXEMPLAR LEGAL

tului de acum. Sau nu stărium pentru posibilitățile pentru ca viitorul nostru și al familiei noastre să nu fie atât de nedumerit? Sau nu muncim ziua și noaptea pentru ca cei ce ne urmează să aibă o soartă mai ușoară, să câștige pâinea de toate zilele cu mai puțină oboseală? Iată cei nerăbdători așteaptă dela o Uniune, care și-a luat ființă de doi ani și câteva luni, niște rezultate splendide și întru grijile lor momentane uită, că această Uniune tânără a scos deja acum, la începutul începutului, anumite rezultate, de cari se vor reaminti generațiunile din urma noastră, cu cea mai mare recunoștință.

La începutul anului nou putem avea încă numai două cuvinte de îndemn: răbdare și stăruință. Dacă noi, fii generației de azi încă nu vom vedea înfăptuite cele mai frumoase visuri pe cari le-au visat, să avem conștiința în-sufletitoare, că copiii și nepoții noștri vor sădi florile recunoștinței și mulțumitei pe mormintele noastre.

Conducătorii de acum ai Uniunii noastre vor restitui mandatele lor adunării generale din 4 Mai 1927. După munca săvârșită bine și conștiincios punem arma la adăpost, și mulțumim colegilor noștri pentru încrederea pe care au avut-o în noi. Adunarea generală va avea datoria de a judeca rezultatul funcțiunii noastre în trei ani de zile și a ne dispensa de răspunderea pe mai departe. Adunarea generală va reînoui comitetul, ca să străbată cu puteri noi calea deja începută și să aducă la îndeplinire tot ce s'a procedat și plănuit.

Trebue să mai interpretăm o dorință: să fie noul comitet al Uniunii noastre atât de stăruitor, atât de nizuitor, atât de puternic, să nu scapă arma, căci într'adevăr: va fi foarte greu de a ridica iară arma scăpată, fiindcă cauza justă și dreaptă are mulți dușmani!

Az újév küszöbén

Nagy terhek azok, amiket az élet az ember vállaira ró. Nagyok a terhei azoknak, akiknek családról, hozzátartozókról kell gondoskodniok, de a legnagyobb feladat azoknak jutott, akiket a sors, az embertársak bizalma, a körülmények egy olyan intézmény élére állítottak, melyben a szenvedő emberek százai tömörülnek egymás erejére utalva, egymás szilárdságában bizva. A résztvevők egy családot képeznek, közös gyámot választanak maguknak, akiben többé-kevésbbé biznak, akihez tanácsért, segítségért fordulnak, akire — adott alkalommal — követ is, hajítanak.

Nem értek ez alatt utcán heverő kavicsot, de talán ez nem is fájna úgy, mint a zsémbes, zsörtölődő, zugolódó, szemrehányó szó, az indokolatlan felelősségrevonás: „Édes gyámom, mit cselekedtél, — mért nem voltál családdal szemben hive az „add meg uram, de most rögtön“ elvének? Add számon, hogy mit tettél, mit munkálkodtál gyermekeid kenyere érdekében?” S az intézmény gyermekeinek gyámja megszorodva bólogat a fejével: „Igen, igazad van. Vonj kérdőre. Jogod van hozzá. Ne törődjél azzal, hogy te csak a magad baját érzed, míg nekem háromszáz lélek, ugyanannyi népes család gondja nyomja a lelkemet.“

Fájdalmas dolog ez nagyon a szülő gondossága után. Nem nevezem háládatlanságnak, csupán türelmetlenségnek, sem tulzásnak, csupán a jobb utáni vágyanak. Mert hiszen emberi mi-voltukat tagadnák meg, ha nem igyekeznének mindig és mindig előre törtetni, még a jót is jobbá, a szépet is szebbé tenni. De hol vagyunk attól a pillanattól, mikor azt mondhatjuk, hogy a nagy munka befejezést nyert, most, mikor még csak a harmadik év végéhez közeledünk? Óriási az a munka, amibe fogtunk, nagyok azok a feladatok, amelyeknek a megoldása reánk várt. Ezzel szemben pedig a három év oly rövid volt; a mi megszületésünkkel világra jött gyermek még csak most kezd beszélni tanulni, — pedig az önmagától fejlődik és növekszik. Egy közcélu intézmény világra hozatala, ha fádalom mal nem is, de sok fáradsággal jár, rettentő küzdelemmel, erőpazarlással. S a megszületéséhez idő kell. A felneveléséhez, megerősítéséhez, megedzéséhez még több idő és türelem kell. A „ma“ virága „holnap“-ra még nem hozhat gyümölcsöt, annak fejlődnie, érnie kell. Pedig az a gyümölcsfa csak egy pillanatnyi üdülést szerez annak, aki gyümölcsét élvezi, csak néhány napig részesít bennünket állásaiban s ki tudja, egy vihar, egy fagy nem teszi-e tönkre egy óra alatt az egész év reménységét?

A világra hoztunk egy egyesületet; gondoztuk csirájában, őriztük, védtük vihar és fagy ellen. Dédelgettük úgy, amint nagy reményekre jogosító gyermekeket szokás, még a szellőtől is óvtuk. De olyan gyermek ez, akinek a felnevelése hosszú évekbe kerül s aki minél lassabban fejlődik, annál erősebb lesz. Láttunk már nagy nekilendüléssel megszületni intézményeket, amelyek egyik pillanatról a másikra lettek s úgy is élték ki magukat. Az a kis lepke, a tiszavirág, reggel megszületik, délre megöregszik s estére már meg is hal. Egy életet él végig

hajnalhasadástól alkonyatig. Ez nem lehet élete egy egyesületnek, amelynek születnie kell, de meghalnia nem szabad. Nem szabad gyors étellel felörlenie magát, mert nemcsak magunknak lett, hanem késői utódaink szemrehányásait, sőt átkait kell haló porainkra vennünk, ha nagy önzően csak a mai nappal törődünk s nem juttatnánk nekik abból, mit magunknak kívánunk.

Nincsen az életnek olyan mozzanata, mikor nem gondolunk a jövőre is. Az a falat kenyér, amit megeszünk, az az ital víz, amit faluról falura való vándorlásaink közben megiszunk, hogy eltikkadt tagjainkat felfrissítsük: nem csak a jelen pillanatot szolgálja. Avagy nem azért kapaszkodunk a ma nap lehetőségeibe s nem azért igyekszünk elhárítani a mai nap lehetlenségeit, hogy a magunk és családjunk jövője ne legyen annyira bizonytalan? Avagy nem azért fáradozunk-e, nem azért teszünk-e éjt nappallá, hogy azok, akik utánun következnek, valamivel jobb sorsban részesüljenek, valamivel kevesebb fáradsággal szerezzék meg az áldott mindennapit? Ime, a három éves egyesületől várnak a türelmetlenek, a zugolódók azonnali és hatalmas sikereket s pillanatnyi gondjaikban elfelejtik, hogy ez az ifju testület már most, a kezdet kezdetén vivott ki olyan sikereket, amelyekről még a késői nemzedékek is elismeréssel fognak megemlékezni.

Az újév küszöbén csak egy buzdító szavunk lehet: türelem és kitartás. Ha mi, a mai nemzedék fiai, még nem is látjuk minden szép álmunkat megvalósítva, legyen reánk nézve lelkesítő tudat az, hogy gyermekeink és unokáink fogják majd az elismerés és hála virágait ültetni sirjainkra. A nagy munka alapjait elhelyeztük, csak folytatni s majdan befejezni kell csak.

Ezzel a tudattal teszi le a mostani vezetőség mandátumát az 1927 május 4-i közgyűlés asztalára. A jól és lelkiismeretesen végzett munka után letesszük a fegyvert, megköszönjük a kartársak belénk helyezett bizalmát. A közgyűlés feladata lesz aztán ítéletet mondani rólunk, számon kérni három évi működésünk eredményét és a további felelősség alól bennünket felmenteni. A közgyűlés felujítja, felfrissíti a választmányt, hogy az új erővel haladjon tovább a már megkezdett uton.

Még egy óhajunknak kell kifejezést adnunk: legyen az új vezetőség olyan kitartó, olyan buzgó, olyan erős, hogy ne ejtse ki a kezéből a fegyvert, mert bizony mondjuk: nehéz lesz azt újra felvenni s újból harcba vinni, mert a jó ügynek, az igazságnak számtalan ellensége van!

Auf der Schwelle des neuen Jahres

Gross sind die Lasten, die das Leben dem Menschen auf die Schulter bürdet. Gross sind die Lasten derjenigen, die für die Familie, für die Angehörigen sorgen müssen, aber die Aufgaben derjenigen sind am schwierigsten, die vom Schicksal, vom Vertrauen der Zeitmenschen und von den Umständen an die Spitze einer Institution gestellt wurden, in welcher sich hunderte von leidenden Menschen vereinigen, die auf die Kraft der Leidensgenossen angewiesen sind. Die Teilnehmenden bilden eine Familie, wählen sich einen gemeinsamen Vormund, in welchem sie mehr oder weniger Vertrauen haben, von welchem sie Rat und Hilfe verlangen und den sie gelegentlich auch mit Steine bewerfen. Hier meine ich eben nicht Strassensteine. Aber doch, diese würden in der Tat nicht so wehe tun, als die murrenden, unzufriedenen, vorwurfsvollen Worte, mit welchen dieser Vormund zur Rechenschaft gezogen wird: „Was hast Du, lieber Vormund, getan, warum hast Du deiner Familie gegenüber das Sprichwort: „Gib Gott, aber noch heute“ nicht gelten lassen? Gib Rechenschaft, was Du für das Brot Deiner Kinder getan hast?“ Und der Vormund neigt traurig das Haupt: „Ja, Ihr habt Recht, ziehet mich zur Rechenschaft. Kümmert Euch nicht darum, dass Ihr nur Eure eigenen Leiden fühlt, bis ich mich um dreihundert Seelen, um ebensoviele Familien besorgen muss.“

Es schmerzt den Eltern sehr, für ihre Sorgen und Kümmernisse nur Vorwürfe zu erhalten. Ich nenne es nicht Undankbarkeit, sondern Ungeduld, nicht Übertreibung, sondern Sehnsucht nach etwas Besserem. Wir würden unsere menschliche Beschaffenheit verleugnen, wenn wir nicht wünschten das Gute in Besseres, das Schöne in Schöneres zu verwandeln. Wo sind wir aber noch von dem Augenblick, wo wir behaupten können, dass die Arbeit beendet ist, jetzt, wo wir kaum an den Schluss des dritten Jahres angelangt sind? Wir haben ein riesenhaftes Werk begonnen, und riesenhaft sind die Aufgaben, deren Lösung unser harrete. Demgegenüber aber waren die drei Jahre sehr kurz; das Kind, welches zur Zeit der Errichtung unseres Vereines geboren wurde, beginnt erst jetzt sprechen zu lernen, obwohl es wächst und sich fast von selbst entwickelt. Das Gebären einer Institution von Gemeininteressen ist, wenn auch nicht mit Schmerzen, ja doch mit vielen Kämpfen und Kraftaufwand verbunden. Und es bedarf

auch einer guten Weile Zeit. Viel Zeit ist nötig und viel Geduld, bis dieses Wesen gross, stark und zähe wird. Die Blume von heute kann ja morgen noch keine Früchte bringen, da sich diese nur allmählich entwickelt und reif wird. Und doch gibt der Obstbaum nur eine augenblickliche Labung demjenigen, der seine Früchte geniesst, und wir erfreuen uns seiner Gaben nur einige Tage. Aber bis dahin: wer weiss, ob nicht ein Hagel, ein Sturm, ein Frost nicht auch die Hoffnungen dieser Tage in einigen Augenblicken zerstören wird?

Wir haben unseren Verein ins Leben gerufen, wir haben seine Keime gepflegt, ihn vor Sturm und Frost geschützt. Wir haben ihn behandelt wie ein hoffnungsvolles Kind, dessen Erziehung lange Jahre erheischt und welcher, je langsamer er sich entwickelt, umso stärker wird. Wir haben schon Institutionen gesehen, die mit einem plötzlichen Aufschwung entstanden sind, sich aber auch sofort abgelebt haben. Die kleine Eintagsfliege entpuppt sich morgens, wird bis Mittag alt und stirbt bis zur Dämmerung. Ein einziger Tag war ihr genügend, um ihr ganzes Leben abzuleben. Dies kann aber nicht das Leben eines Vereines sein, welcher werden muss, aber nicht sterben darf. Er darf nicht zufolge des raschen Lebens verbrennen, denn er wurde nicht uns zuliebe errichtet, und wir würden die Flüche der späteren Nachkommen auf uns nehmen, wenn wir uns nur um den heutigen Tag kümmern und nicht dasselbe hinterlassen, was wir uns selbst gewünscht haben.

Es gibt kein Moment im Leben, wo wir nicht auch für die Zukunft arbeiten. Das Stückchen Brot, welches wir heute gegessen haben, der Trunk Wasser, welches unseren erhitzten Körper bei der Wanderung von Dorf zu Dorf gelabt hat, dienen ja nicht nur dem gegenwärtigen Augenblick. Oder hangen wir nicht darum an den Möglichkeiten des heutigen Tages, oder wollen wir uns nicht die Unmöglichkeiten des Lebens darum aus dem Wege schaffen, damit unsere Zukunft und die unserer Familie nicht so unsicher sei? Oder bemühen wir uns nicht darum bei Tag und Nacht, damit denjenigen, die uns folgen, ein besseres Los zuteil werde, damit sie das tägliche Brot mit weniger Not und Sorge verschaffen können? Siehe, die Ungeduldigen erwarten vom Verein sofortige und mächtige Erfolge und inmitten ihrer augenblicklichen Sorgen vergessen sie, dass unser junger Verein, jetzt beim Anfang, bereits solche Er-

folge erreicht hat, die ein so junger Verein keinesfalls aufweisen kann und deren sich die späteren Generationen mit vieler Dankbarkeit und Anerkennung erinnern werden.

Auf der Schwelle des neuen Jahres können wir nur zwei anspornende Worte haben: Geduld und Ausdauer. Wenn wir, Kinder der jetzigen Generation, alle unsere Träume noch nicht verwirklicht sehen, sei es für uns ein beseeligendes Bewusstsein, dass einst unsere Kinder und Enkel die Blumen der Anerkennung und des Dankes auf unseren Gräbern pflanzen werden. Wir haben das Fundament dieses grossen Werkes zurecht gelegt, es muss nur fortgesetzt und einst beendet werden.

Mit diesem Bewusstsein wird die jetzige Leitung des Vereines sein Mandat auf den Tisch der Generalversammlung vom 4. Mai 1927 legen. Nach der gut und gewissenhaft verrichteten Arbeit werden wir die Waffen niederlegen und danken den Fachgenossen für das in uns gelegte Vertrauen. Dann wird es die Pflicht der Generalversammlung sein, sein Urteil über uns und unsere Tätigkeit auszusprechen und von uns Rechenschaft über die Erfolge dieser drei Jahre zu fordern. Die Versammlung frischt das Komitee auf, damit es mit neuer Kraft den begonnenen Weg betrete.

Wir müssen noch einem Wunsche Ausdruck geben: möge die neue Leitung des Vereines so gewissenhaft, ausdauernd und stark sein, um die Waffe nicht aus der Hand fallen zu lassen, denn wahrlich, es ist schwer dieselbe aufzuheben und in den Kampf zu bringen, denn die Wahrheit und die Gerechtigkeit hat viele Feinde!

Elmult évek

Csaknem három éve annak, hogy a Hornarul szerkesztősége megtette az első lépést az egyesület megszervezésében: mikor az első számunk megindult, hogy városokon és falvakon, folyómentén és pusztákon levő kartársainkat megmozdítsa és egy táborba gyűjtse.

Az első lépésnek nyoma maradt; megmozdult a kartársak emberi szive. A lelkesedésre hajlandó emberiség nem tagadta meg magát, felkarolta, megértette, megszerette ezt az eszmét.

Lehet azonban, hogy nem mindenki fogadta közéletünknek ezt a zsenge hajtását olyan szeretettel, mint kartársaink zöme. De hiszen ki is csodálkoznék ezen? Addig, amíg emberek leszünk, mindig uralkodni fog közöttünk az

egyenetlenség, gyűlölség, huzakodás, versengés, békétlenségi vita tárgyát képezi a vagyon és szegénység, az öregség és ifjuság, mint örökös két ellentét. Nem fogadták lapunkat azzal a szeretettel, amelyikkel a Hornarul lépett az egyenetlenek közé, a béke és megeledés magvát elhinteni s a reménység virágát elültetni. De a mag elhullott s ma békésebbek a hajdan elégedetlenek, remélnek az egykori csüggetegek. Egyesületi életünk első fellüktetésének az volt a célja, hogy az együttérzést, az egymásért és egymásnak-élést megalapozza s megvédje a kilengések ellen. Ennek a célnak volt az eszköze a Hornarul s ma is az. Sokan látják s elismerik, hogy a Hornarul munkája nem volt hiabavaló; aki egy év történetére visszaemlékezik, bizonyára elgondolkozva áll meg az új év küszöbén: nem volt meddő a munka, a fáradság megérdemelt eredményekkel járt.

Ujra és újra, nem azokhoz beszélünk, akik már szilárdaká váltak a létjogosultságunkba vetett hitükben, hanem azokhoz, akik még ingadoznak, bár ezeknek a száma igen csekély. Akik még várnak, hátha valami megpróbáltatás éri őket, hogy ekkor az utolsó szalmaszálba: az egyesületbe kapaszkodjanak. Bár sokszor megbántották bennünk az önzetlen munkásság harcosait, azért mi megmentjük a végső szalmaszálba kapaszkodó vibefulókat.

Közhely volna megismételni azt a számtalan eredményt, amit elértünk. A türelmetleneknek csak azt izenjük, hogy onnan a távolból nehezen láthatják meg azt a munkát, amit egy országos akció megkíván. Pedig éppen a mi országos mentő-akciónknak van a legtöbb ellensége; ellenáramlatok indulnak meg, hogy lerontsák az utóbbi években emelt épületet a kartársak feje fölül s az ezzel folytatott harc sok erónket és időnket fölemészt. Nem látják be sokan, hogy rövid idő alatt sok jót tenni sem lehet, hogy lehetne tehát sok rosszat elhárítani?

De kik is elégedetlenek voltaképpen? Azok, akik talán egy közgyűlésünkön sem vettek részt, hogy saját fülükkel győződjenek meg az elismerésről és háláról azok részéről, akik észrevették a Hornarul és az egyesület munkáját. Jöjjenek el ez év május 4.-én Kolozsváron tartandó közgyűlésünkre, mikor a régi tisztikar lemond s válassza meg az új elnökséget. Frisítsék fel a munka és küzdelem iránti kedvet. Jöjjenek el erre az ünnepségre s emelt fővel, nyílt homlokkal mondják el azt, ami a szívüket nyomja; ott, ahol mi is emelt fővel adunk számon arról, amit alkottunk. Mert a múlt szomorú

tapasztalatai azt mutatták, hogy egyesületünk életének legfőbb szerve: a közgyűlés iránt, nagyon lanyha az érdeklődés s épen azok a megyék, amelyekben a legtöbb kartársunk van, maradtak távol a múlt évi közgyűlésről is.

Ha pedi egy gondolatban, a szeretet egyenlő megnyilvánulásában találkozunk, őszinte szívvel kiálthatok fel: Boldog újévet kívánok!

Platz Kálmán társzerkesztő.

Munkásközvetítés

A jelenkor gazdasági életének lüktetése lépést tart az élet eszközeinek fejlődésével. Ma az emberek közötti érintkezés lehetősége pillanatnyi időközökre redukálódott s a villamosság legyőzött időt és tért. A hajdankor csigalassú közlekedési eszközei eltűntek s a helyükbe lépett a vihar szárnyain repülő gyorsaság. Természetes azonban, hogy ezzel a nekilendült irammal nem mindenki tud versenyt futni s így a mi hírszogatunk is békóba van szorítva. Lapunk anyagi okok miatt nem tud teljesen beleilleszkedni a mai korba s így nem csoda, ha a Hornarul hasábjain megjelenő munkásközvetítő hirdetések nem járnak mindig a kellő gyors eredménnyel. — A lap egyhónapi időközökben jelenik meg s bizony a munkást kereső meszternek vagy munkát kereső segédnek gyakran egy örökkévalóságot jelent ez a hónap.

Ezért egyesületünk vezetősége elhatározta, hogy a Hornarulon kívül álló hézagpótló intézményt létesít, amellyel meggyorsítja a munkásközvetítést úgy, hogy az érdeklődőknek nem kell az egyik laptól a másikig várnok, hogy a nekik megfelelő munkást megkaphassák.

A követendő eljárás a mai naptól a következő: aki munkást, üzletvezetőt, bérlőt, — vagy az a segéd, aki munkát, elhelyezkedést keres, forduljon egyesületünk jegyzőjéhez (címe: Papp László, Cluj, str. Regina Maria 3. II. emelet) levélben, amelyhez mellékeljen 30 lejt készpénzben vagy postabélyegben költségekre, valamint válaszbélyeget. Jegyzőnk nyilvántartást vezet a hozzá beérkezett ajánlatokról s azokat azonnal, postafordultával elintézi úgy, hogy a mester a munkáshoz, a segéd az álláshoz néhány nap alatt hozzájut s így nem kell bevárniok a Hornarul megjelenését. A levelekben természetesen megjelölendő a fizetés, ellátás, egyéb feltételek, a munkabálpés napja s minden egyéb adat, ami a mestert vagy segédet érdekelheti.

Hisszük, hogy ezzel az akcióval újból segítettünk úgy mestereink, mint segédeink helyzetén, mivel gyorsan, pontosan juthatnak a kívánt eredményhez.

<i>Chitanța</i>	<i>Nyugtázások</i>	<i>Quittungen</i>
Komárek József, Tinca	---	Lei 450
Sinf Demeter, Simleul Silv.	---	" 500
Gombarovits Miklós, Lugoj	---	" 375
Petlencescu Livia, Lugoj	---	" 90
Bauer János, Vașcău	---	" 650
Fekete Tamás, Radna	---	" 450
Müller József, Arad	---	" 225
Vlad. Mordeveczki, Rădăuți	---	" 660
Kocsis Lajos, Sft.-Ana	---	" 450
Schuster Árpád, Reșița	---	" 900
Wetzi András, Brașov	---	" 600
Bucor Ferenc, Brașov	---	" 450
Kesely Gergelyné, Seini	---	" 600
Inke György, Feldioara	---	" 100
Cservenyák István, B.-Montana	---	" 90
Smékál János, Turda	---	" 200
Kiss Gyuláné, Oradea-Mare	---	" 315
König Fr., Radauți	---	" 600
Olasz Lajosné, Ibașfalău	---	" 450
Fodor Rudolf, Sătmar	---	" 450
Sziklavári Ézsaiásné, Jibou	---	" 300
Pataky Albert, Tg.-Mureș	---	" 300
Demeter Ferencné, Sătmar	---	" 450
Kincses Károlyné, Sătmar	---	" 300
Miklósi Mihály, Simleul Silv.	---	" 380
H. Cwiok und Genossen	---	" 1450
Juhász Lajosné, Cluj	---	" 450
Nechifor Adorján, Ludoșul de Mureș	---	" 750
Tar Imre, Câmpia-Turzii	---	" 300
Müller József, Arad	---	" 225
Schnitzer Jakab, Pancota	---	" 450
Özv. Rácz Józsefné, Baia-Mare	---	" 400
Orsa Oktavián, Ilia	---	" 250
Acsay István, Chișineu	---	" 1005
Özv. Binkits Istvánné, Buziaș	---	" 300
Miskovits György, Tormac	---	" 300
Jakabfalvi Jakab, Deta	---	" 300
Faragó Antal, Ciacova	---	" 150
Marcon János, Jebel	---	" 375

Özv. Wyhnaiek Jánosné, Recaș	---	" 375
Kondorosi István, Orașul-Nou	---	" 375
Rehling Antal, Chișoda-Nouă	---	" 375
Bálint Nándor, Lipa	---	" 450
Hanacsek János, Chișoda-Nouă	---	" 450
Haberzettl Antal, Becicherecul-Mic	---	" 675
Templer Ferenc, Vinga	---	" 300
Juhász János, Sânnicolaul-Mare	---	" 375
Solymosi János, Checia-Nouă	---	" 150
Erhardt József, Cârpișiș	---	" 150
Jek János, Sânpetrul-Nou	---	" 920
Schmith Károly, Teremia-Mare	---	" 400
Reck Vilmos, Periam	---	" 810
Hennert János, Jimbolea	---	" 450
Csukrán Lajosné, Jimbolea	---	" 225
Nagy Gábor, Biled	---	" 125
Briber Ferenc, Tomatic	---	" 350
Niclas Jánosné, Varjas	---	" 375
Ax Johann, Johannesfeld	---	" 500
Hermann Ferenc, Peciul-Nou	---	" 300

Platz Kálmán.

Állandó munkát keresek. Bartólf András kéményseprősegéd, Zalatna.

Állandó munkást keresek. Jójárt Gy. József, kéményseprőmester, Miercurea Niráji.

Üzletemet bérbe adnám garanciaképes embernek. Malárik Pál, kéményseprőmester, Satulung, jud. Brașov.

Segédet keresek azonnali belépésre. Fizetés: 2000 lei és ételmezés, vagy 3500 lei ételmezés nélkül, mellékeresettel, Markon János, kéményseprőmester, Iebel, jud. Timis-Torontál.

Jó munkást keresek, vagy családi okok miatt bérbe adnám üzletemet. Brândușan Lajos, kéményseprőmester, Gherla, Kandia 43.

Nős segéd azonnali munkát keres. Görög István, Bodófalva, jud. Severin.